

- реалізацію типових функцій для роботи з об'єктами обліку;
- додавання - введення (реєстрація) нового об'єкта до бази даних;
- видалення - видалення існуючого об'єкта з бази даних;
- розмноження - введення (реєстрація) нового об'єкта з використанням значень уже існуючого;
- відбір - відбирання об'єктів із заданими значеннями характеристик;
- виправлення - внесення змін (редагування) у значення характеристик об'єкта;
- друкування - попередній перегляд, друкування на принтері або виведення у файл документа;
- реалізацію функцій допомоги щодо виконуваних в поточний момент часу операцій при роботі з системою;
- ведення та використання зразків (шаблонів) форм документів, (облікових внутрішніх та вихідних, звітних);
- можливість ведення (при необхідності) розширеного аналітичного обліку майна, враховуючи специфіку діяльності державного органу (його підрозділу).

Література:

1. Раєвнева О.В. Управління розвитком підприємства: методологія, механізми, моделі: Монографія. — Х.: ВД "ІНЖЕК", 2006. — 496 с.

КУРОЧКА Андрій

слухач магістратури за спеціальністю

«Державна служба»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри державного і муніципального управління Богач Ю. А.)

ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПОВНОВАЖЕНЬ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

На нинішньому етапі державотворення українське суспільство зіткнулося з проблемами функціонування місцевих фінансів, основною з яких є недостатність коштів для виконання як власних, так і делегованих державою повноважень. Відтак значимість формування і фінансування видатків місцевих бюджетів важко переоцінити. З однієї сторони вони є

звичайним інструментом бюджетного регулювання, з іншої, саме вони визначають перерозподіл державних доходів на місцях і повинні відповідати принципам соціальної рівності та однаковості можливостей, тобто рівному доступі населення до бюджетних послуг.

Здійснюючи свої функції, незалежно від економічної ситуації в країні, місцеві органи влади повинні забезпечувати обслуговування таких сфер, як початкова і середня освіта, охорона здоров'я, соціальне обслуговування, дороги місцевого значення, ветеринарна допомога, благоустрій, догляд за бідними та сиротами, житлово-комунальне господарство, житлове будівництво, водозабезпечення, теплове господарство, міські електричні мережі, економічна інфраструктура, працевлаштування безробітних, перепідготовка кадрів з метою працевлаштування, ритуальні послуги, збирання й утилізація сміття, екологічні проблеми, організація землекористування та інші витрати. Тобто, існуючі реалії вимагають переосмислення як природи бюджету взагалі, так і місцевих бюджетів зокрема, визначення їх місця і ролі в економічній системі держави, теоретичного обґрунтування механізму формування дохідної бази і напрямків витрачання бюджетних коштів, сутності місцевого оподаткування і його ролі у формуванні доходів місцевих бюджетів, створення ефективної системи міжбюджетних відносин.

Аналіз питань, пов'язаних із поняттям місцеві фінанси дає змогу визначати їх як систему формування, розподілу і використання грошових та інших фінансових ресурсів з метою забезпечення місцевими органами влади покладених на них функцій і завдань, як власних так і делегованих.

На сьогодні в Україні формами місцевих фінансів є фінанси територіальної громади (комунальні фінанси), фінанси області (міста Києва), фінанси міста, фінанси району (району в місті), фінанси села, фінанси селища. У разі появи нових територіальних утворень чи добровільних об'єднань територіальних громад цей перелік форм фінансів місцевих органів влади в Україні може бути продовжено. Якщо причиною функціонування фінансів взагалі є поява держави і товарно-грошових відносин, то причиною виникнення місцевих фінансів є наявність територіальних колективів, відокремлення центральною

владою функцій і завдань, які покладаються на місцеві органи влади. Сучасне визначення місцевих фінансів відображає їх фінансову основу – сукупність економічних відносин в межах яких формуються, розподіляються і використовуються грошові та інші фінансові ресурси, одним із суб'єктів цих відносин є обов'язково орган місцевого самоврядування, який забезпечує соціально-економічний розвиток відповідної територіально-адміністративної одиниці, при цьому виконуючи власні та делеговані повноваження.

Фінансове забезпечення доцільно розглядати в єдності і з стійкістю і конкурентоспроможністю регіональної господарської системи. Ця єдність має складну структуру і включає відомі аспекти: продовольчий, інформаційний, соціальний, інвестиційний, енергетичний, екологічний та ін. Контроль за ними частково здійснюється органами місцевого самоврядування, частково перебуває у винятковій компетенції державних органів влади або різних суб'єктів господарювання.

Розглядаючи фінансове забезпечення як систему джерел і форм фінансування розвитку економічної і соціальної сфер суспільства, під ним слід розуміти виділення певної суми фінансових ресурсів на розв'язання окремих проблем фінансової політики органу місцевого самоврядування. При цьому, забезпечувальна дія фінансового забезпечення проявлятиметься у встановленні джерел фінансування, тобто покриття повсякденних потреб, і характеризуватиме пасивну дію такого забезпечення. Регулятивна дія справлятиме вплив через виділення достатніх коштів та через конкретну форму фінансового забезпечення і характеризуватиме активну дію фінансового забезпечення.

Таким чином, під фінансовим забезпеченням доцільно розуміти сукупність фінансових ресурсів, які перебувають у сфері обслуговування суб'єктів господарювання та є основою їх розвитку. Враховуючи комплексну природу місцевого самоврядування, яка об'єднує елементи державно-публічної влади і територіально-корпоративної форми самоорганізації місцевого суспільства, вважаємо, що фінансове забезпечення місцевого самоврядування – це сукупність фінансових ресурсів, які формуються у відповідних фондах, перебуваючи у сфері обслуговування органів місцевого самоврядування, та є основою розвитку адміністративно-територіального утворення.